

D v a s o n e t y,

vážený a milý příteli, první od Torquata Tassa, druhý od Tommasa Campanelly nesu k Vaším narozeninám, jeden i druhý připsaný "al nostro Signore". Usmějte se nad neumělostí překladu a vůbec se usmívejte, jak to děláváte - nezastupitelně. Za laskavost úsměvu, od nezapomenutelného prvního setkání s Vámi na Strahově před čtvrtstoletím, Vám vděčně děkuji.

Nebeský Otče, když na cestu mi zrádná
padla mha a vrávoravý můj krok stěží hledá
bezpečnou stopu, že rozbředlý jen jíl a bledá
bludička je svět a jistota v něm žádná,

podej mi ruku svoji, jak tě o to žádám,
chodec bludný. Světlo tvé milosti, ach, sladké,
ať rozleje svůj jas na moje kroky vratké
a cestu najdu zas, jíž ukázal jsem záda.

Dříve než mou hlavu pozdní jeseň zbělí
jak padlý sníh, dříve než den sotva vzešlý
pohltní věčná tma nenasytných pekel,

dopřej, včas abychom se v tvém domu sešli,
včas abych křídla rozestřel pro let smělý
z pozemské mokřiny k obloze tvých světel.

Spíš katům tvým se podobají křesťané
než tobě, kterýs za nás zemřel na kříži.
Jak zběhli ze tvých cest a jakou obtíží
je pro ně přikázání, tebou vydané!

Jdou po lakotě, zradách, útisku, a ne
se zhlédnout, Ježíši, ve tvé svaté tváři.
Osnují úklady skryti za oltáři.
Horší zlo nikde jinde nečtu zapsané.

S meči teď vyšli na tvé přátele,
k nimž patřit smím, ty předobře to víš.
Tvůj znak má život můj, mé svízele.

Až znovu přijdeš, Pane, k zemi níž,
přijď raděj ozbrojen. Kříž dal ti připravit
ne Turek nebo Žid, ale tvůj vlastní lid.

A m e d e o M o l n á r

Váš

Antonín Slavský

21. 7. 1921